

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ (Α.Ε.Π.Π.)

3ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 23-2-2022 με την εξής σύνθεση: Μιχαήλ Διαθεσόπουλος Πρόεδρος και Εισηγητής, Μαρία Βύρρα και Σωτηρία Σταματοπούλου, Μέλη.

Για να εξετάσει την από 10-8-2021 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1607/10-8-2021 του οικονομικού φορέα «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου.

Κατά της αναθέτουσας αρχής «...», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Και του από 20-8-2021, κατόπιν της από 10-8-2021 κοινοποίησης της προσφυγής, παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου.

Με την ως άνω προδικαστική προσφυγή, η προσφεύγουσα ζητά την ακύρωση της από 2-8-2021 κοινοποιηθείσας Απόφασης Συγκλήτου της συνεδρίας της 29ης-7-2021 – 35η Συνεδρία με τηλεδιάσκεψη ακαδημαϊκού έτους 2020-2021 (Θέμα 26ο) της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος έκρινε στο τμήμα 2, επιμέρους άνευ ΦΠΑ αξίας 179.838,71 ευρώ, αποδεκτό τον παρεμβαίνοντα, ορίζοντας τον και προσωρινό ανάδοχο, στο πλαίσιο της διαδικασίας ανάθεσης δημόσιας σύμβασης για «Παροχή υπηρεσιών φύλαξης των κτηρίων του ...» για χρονικό διάστημα 32 μηνών και 7 ημερών ήτοι από 24-4-2021 έως 31-12-2023», αθροιστικής εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ 6.181.052,82 ευρώ, που απεστάλη για δημοσίευση στην ΕΕΕΕ την 1-10-2020 και δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ ... την 1-10-2020 και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α ... Η αναθέτουσα υποβάλλει τις από 23-8-2021 Απόψεις της.

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. ..., ποσού 899,20 ευρώ.

2. Επειδή, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ λόγω αξίας και χρόνου αποστολής προς δημοσίευση, εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος ασκείται εκ του αποκλεισθέντος στο τμήμα 2 προσφεύγοντα η από 10-8-2021 προσφυγή κατά της από 2-8-2021 κοινοποιηθείσας εκτελεστής πράξης περάτωσης σταδίων τεχνικών και οικονομικών προσφορών, καθ' ο μέρος απεκλείσθη και στο ίδιο τμήμα κρίθηκε δεκτός και ορίστηκε προσωρινός ανάδοχος ο από 20-8-2021, ομοίως εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος, παρεμβαίνων. Άρα, η προσφυγή και η παρέμβαση πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να εξετασθούν περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, ο προσφεύγων απεκλείσθη με την εξής, κατά το δια της προσβαλλομένης επικυρωθέν πρακτικό 5 οργάνου αξιολόγησης, αιτιολογία «Από την εξέταση της οικονομικής προσφοράς διαπιστώθηκε ότι αυτή έχει συνταχθεί σύμφωνα με την υφιστάμενη εργατική νομοθεσία και ανέρχεται στο ποσό των 170.570,65 πλέον ΦΠΑ 24%. Ο αριθμός με τον οποίο έχει πολλαπλασιαστεί το αποτέλεσμα των πινάκων 4α, 4β, 4γ και 4δ είναι ο 32,28 και προκύπτει από τις εξής πράξεις: 24 μήνες για τα έτη 2022 και 2023. 8 μήνες και 7 ημέρες για το έτος 2021=252 ημέρες. 252 ημέρες /30,4166=8,2849.

$24+8,2849=32,28$. Χαρακτηριστικά και προκειμένου να αποδειχθεί ότι το αποτέλεσμα είναι λανθασμένο και αυξάνει τεχνηέντως τον πολλαπλασιαστή αναφέρεται ότι: Για το διάστημα των 8 μηνών και 7 ημερών υπολογίζονται 252 ημέρες οι οποίες διαιρούνται με τον μέσο αριθμό ημερών ανά μήνα του έτους ($365/12=30,4166$) και προκύπτει αποτέλεσμα 8,2849. Όμως αν δούμε αναλυτικά το αποτέλεσμα προκύπτει ότι: Οι 8 μήνες είναι 252 ημέρες μείον 7 ημέρες= 247 ημέρες/ $30,4166=8,0548$. Δηλαδή για τους 8 μήνες προκύπτει αριθμός που τους προσαυξάνει κατά πέντε εκατοστά. Ακολούθως οι 7 υπολειπόμενες ημέρες είναι $7/30,4166=0,2301$ Ο τελικός αριθμός προκύπτει από το άθροισμα $8,0548+0,2301=8,2849$. Σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν,

ο πολλαπλασιαστής αριθμός 32,28 δεν είναι αποδεκτός αφού αυξάνει τεχνηέντως την οικονομική προσφορά και κατά συνέπεια η αποδοχή του θα έβλαπτε τα συμφέροντα του Ιδρύματος. Δεδομένου ότι ο ανωτέρω συντελεστής καταλαμβάνει το σύνολο της προσφοράς του οικονομικού φορέα (υπολογισμός για την αναγωγή σε μήνα δώρων Πάσχα/Χριστουγέννων και αντικαταστάτη καθώς και πολλαπλασιασμός του μηνιαίου κόστους ανά άτομο και ωράριο απασχόλησης για τον υπολογισμό του συνολικού κόστους εργαζόμενων) κρίνεται ότι η μεθοδολογία υπολογισμού του συνολικού κόστους απασχόλησης εμπεριέχει ουσιώδη σφάλματα που την μεταβάλλουν σημαντικά και στο πλαίσιο αυτό κρίνεται μη παραδεκτή και απορρίπτεται από την περαιτέρω διαδικασία αξιολόγηση». Κατά τον όρο 2.4.4 η τιμή της παρεχόμενης υπηρεσίας δίδεται για το σύνολο των υπηρεσιών, όπως περιγράφεται στο ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ III της διακήρυξης και αναδεικνύεται μειοδότης ο προσφέρων με τη χαμηλότερη προσφορά για το σύνολο των υπηρεσιών του κάθε τμήματος, η δε οικονομική προσφορά συντάσσεται «για το σύνολο των ζητούμενων υπηρεσιών, ακολούθως προς το υπόδειγμα-πίνακας ανάλυσης οικονομικής προσφοράς της διακήρυξης». Άλλωστε, κατά τον όρο 2.3.1 της διακήρυξης, το κριτήριο ανάθεσης ανάγεται στην προσφερόμενη ανά τμήμα τιμή «στο σύνολο των ζητούμενων υπηρεσιών του κάθε τμήματος», στο δε τμήμα 2 που αφορά η προσφυγή, η εκτιμώμενη άνευ ΦΠΑ αξία ορίστηκε, κατά τον όρο 1.3, σε 179.838,71 ευρώ. Κατά το δε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ III ΠΙΝΑΚΑ 1α της διακήρυξης, τέθηκε προς συμπλήρωση πίνακας ανάλυσης κόστους προσφοράς (εργατικού και ασφαλιστικού κόστους, αναλωσίμων, διοικητικού κόστους, εργολαβικού οφέλους, κρατήσεων, ΦΠΑ και συνολικά), που μεταξύ άλλων απαιτεί εκτός των αναλυόμενων και σε λοιπούς πίνακες του ιδίου ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ, μηνιαίων αντίστοιχων στοιχείων κόστους και την αναγωγή και καταγραφή τους επί της συνολικής διάρκειας της σύμβασης, ήτοι από 24-4-2021 έως 31-12-2023. Ο δε προσφεύγων προσέφερε στο τμήμα 2, τιμή άνευ ΦΠΑ 170.570,66 ευρώ (έναντι εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ αξίας 179.838,71 ευρώ), όπως προκύπτει από την ανάλυση οικονομικής προσφοράς και τους ως άνω πίνακες του

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ III της διακήρυξης, που υπέβαλε μετά της προσφοράς του. Άρα, ο προσφεύγων υπέβαλε μικρότερο τίμημα από τον προϋπολογισμό (εκτιμώμενη αξία) του τμήματος 2, που συνιστά και την ανώτατη αποδεκτή τιμή για την κατά το κριτήριο ανάθεσης, καταρχήν αποδοχή οικονομικής προσφοράς και αξιολόγησή της. Σημειωτέον δε, ότι κατ' άρ. 106 παρ. 2 περ. δ' Ν. 4412/2016, η αναθέτουσα διατηρεί ευχέρεια με ειδικώς αιτιολογημένη απόφαση και γνώμη του αρμοδίου οργάνου να «ματαιώσει» τη διαδικασία, αν η «επιλεγείσα» προσφορά κριθεί ως μη συμφέρουσα από οικονομική άποψη. Ουδόλως όμως, ούτε κατά νόμο ούτε κατά τη διακήρυξη, δύναται η αναθέτουσα να αποκλείσει εξ αρχής και πριν την επιλογή της, ήτοι την ανάδειξη του προσφέροντος ως αναδόχου, επιμέρους προσφορά, επειδή τυχόν δεν είναι κατά την κρίση της συμφέρουσα, παρότι όμως τίθεται εντός του αποδεκτού εύρους τιμήματος που η ίδια θέσπισε, ήτοι ορίζοντας την εκτιμώμενη αξία της υπό ανάθεση σύμβασης. Αλλά το τυχόν ασύμφορο, επί προσφοράς που πάντως είναι χαμηλότερη ή ίση της εκτιμώμενης αξίας, τυγχάνει αξιολογητέο, αποκλειστικά αφού επιλεγεί ανάδοχος και άρα, η πλέον συμφέρουσα από οικονομική άποψη προσφορά, βάσει του αναπτυχθέντος ανταγωνισμού, πλην όμως εν τέλει προκύπτει ότι το ούτως εξαχθέν αποτέλεσμα της διαδικασίας δεν άγει προς το οικονομικό συμφέρον της αναθέτουσας και κατ' αποτέλεσμα, η όλη διαδικασία ματαιώνεται και δεν αποκλείεται επιλεκτικά ο ανάδοχος ή ο εν γένει μεμονωμένος διαγωνιζόμενος. Τούτο, ενώ εν προκειμένω άλλωστε, η αναθέτουσα δεν αιτιολογεί καν τον αποκλεισμό της μικρότερης από την εκτιμώμενη αξία του τμήματος προσφορά του προσφεύγοντος, επί τη βάσει έστω τέτοιου ασυμφόρου της προσφοράς του προσφεύγοντος, αλλά επί τη βάσει ότι οι μήνες επί των οποίων πολλαπλασίασε (και πολλαπλασίασε επί 32,28 μήνες κατά το πρακτικό 5) τις μη αμφισβητούμενες ως προς τη νομιμότητα τους και συμμόρφωσή τους με την οικεία εργατική-ασφαλιστική νομοθεσία, σχετικές μηνιαίες τιμές και κονδύλια και οι μήνες δια των οποίων εξήγαγε τα κόστη δώρων, επιδομάτων αδειας και κόστους αναπλήρωσης, ανάγονται σε μεγαλύτερο αριθμητικά μέγεθος (δηλαδή αριθμό μηνών στους οποίους αντιστοιχεί το διάστημα 24-4-2021 έως 31-12-2023) από το κατά την

αναθέτουσα, αληθές, που όμως σημειωτέον, η αναθέτουσα δεν προσδιορίζει καν (αλλά αντίθετα, έμμεσα υποδεικνύει ως υπέρ του αληθούς, τον οικείο πολλαπλασιαστή που χρησιμοποίησε ο προσφεύγων κατά 0,05 μήνες). Άρα, η αναθέτουσα απέκλεισε τον προσφεύγοντα, όπως ρητά και η ίδια αναφέρει, επειδή υπολόγισε το κόστος του σε μεγαλύτερο από το κατά την κρίση της μέγεθος στο οποίο όντως αντιστοιχεί ή θα δύνατο να αντιστοιχεί, αν είχε λάβει υπόψη τον μικρότερο ως άνω αριθμό μηνών που η ίδια επικαλείται. Δηλαδή, τον απέρριψε, επειδή δια του αριθμού μηνών και δη, όσον αφορά τα δεκαδικά ψηφία του οικείου μεγέθους, αύξησε το κόστος του τιμήματος του. Πλην όμως, όλος ο ως άνω συλλογισμός της αναθέτουσας ερείδεται επί εσφαλμένης προϋπόθεσης, αφού ο πίνακας ανάλυσης οικονομικής προσφοράς τίθεται προς απόδειξη ότι το οικείο συνολικό και τελικό τίμημα, που ορίζεται και ως το αντικείμενο σύγκρισης προς εφαρμογή του κριτηρίου ανάθεσης, είναι μη ζημιογόνο, σύμφωνα με τη νομοθεσία, ικανό να εξυπηρετήσει τις ανάγκες εκτέλεσης της σύμβασης και βιώσιμο και όχι προκειμένου να οριστεί αυτό καθαυτό και το πρώτον, το τίμημα. Δηλαδή, το ζητούμενο της ανάλυσης συνίσταται στο αν η προσφερόμενη τιμή, η οποία εν προκειμένω είναι αυτή που αφορά το όλο τμήμα για την όλη διάρκεια του, μπορεί νομίμως να στοιχειοθετηθεί. Το αν ο προσφεύγων τυχόν υπολόγισε περισσότερους μήνες από τους αναλογούντες ή εν γένει και καθ' οιονδήποτε τρόπο μεγαλύτερο εργατικό ή ασφαλιστικό κόστος ή λοιπά κόστη, σημαίνει ότι τυχόν υπολόγισε ο ίδιος και εις βάρος του (αφού άλλωστε, διαγωνίζεται με βάση το τίμημα που προσφέρει) μεγαλύτερο κόστος προσφοράς του και εξ αντικειμένου δεν δύναται τούτο να δημιουργήσει έρεισμα αποκλεισμού του (εφόσον, φυσικά, το τελικό τίμημα είναι μικρότερο της εκτιμώμενης αξίας). Εξάλλου, ακόμη και αν υπερυπολογίσει προσφέρων με οιονδήποτε τρόπο και για οιονδήποτε λόγο, το κόστος του, τούτο σημαίνει, πως αν το αληθές εν τέλει κόστος του αποβεί μικρότερο του υπολογισθέντος, απλώς θα απομείνει αναλογικά μεγαλύτερο κέρδος κατά την εκτέλεση, χωρίς τούτο να δύναται να αποτελέσει προφανώς έρεισμα απόρριψής του (άλλωστε, κατ' άρ. 88 Ν. 4412/2016 ελέγχεται και αποκλείεται αν η προσφορά είναι ζημιογόνος ή αν καταλείπει κέρδος τόσο

μικρό, ώστε να μην είναι εύλογο και όχι αν είναι κερδοφόρος ή πιο κερδοφόρος από όσο δήλωσε ή ανέμενε ή υπολόγισε ούτε το αν τυχόν η προσφορά καταλείπει μεγαλύτερο κέρδος από το εύλογο ούτε υπάρχει ανώτατο επί ποινή αποκλεισμού, όριο κέρδους). Ούτε σκοπός και αντικείμενο του ελέγχου οικονομικών προσφορών είναι ο έλεγχος των παραγωγικών αιτίων της βούλησης του προσφέροντα ως προς την εκ μέρους του επιλογή προσφερόμενου τιμήματος ούτε αυτός καθαυτός ο τρόπος και η μεθοδολογία υπολογισμού του, αλλά το αν το προσφερόμενο τίμημα συμφωνεί με τις κατ' ελάχιστον νόμιμες υποχρεώσεις του ως εργοδότη και τις κατ' ελάχιστον απαιτήσεις της σύμβασης. Πολλώ δε μάλλον, ενώ εν προκειμένω η αναθέτουσα δεν όρισε κανένα συγκεκριμένο υποχρεωτικό αριθμό που θα έπρεπε επί ποινή αποκλεισμού να πολλαπλασιαστεί επί του μηνιαίου κόστους, αλλά ζητήθηκε οι προσφέροντες να αποδώσουν τα προσφερόμενα μεγέθη κόστους και κονδυλίων σε επίπεδο πλήρους διάρκειας σύμβασης. Εν προκειμένω δε, η αναθέτουσα δεν απέκλεισε τον προσφεύγοντα επειδή υπέβαλε προσφορά ζημιογόνο, αδικαιολόγητα χαμηλή ή παραβαίνουσα το εργατικό ή ασφαλιστικό κόστος ή το εύλογο διοικητικό κόστος, κρατήσεις, κόστος αναλωσίμων ή ελάχιστο εύλογο εργολαβικό κέρδος, αλλά ακριβώς αντίστροφα, επειδή τουλάχιστον κατά το σκεπτικό της αναθέτουσας, υπολόγισε το κόστος και τα οικεία κονδύλια σε ποσό υψηλότερο από αυτό που κατά την κρίση της θα γινόταν ούτως ή άλλως αποδεκτό.. Τέτοια βάση απόρριψης προσφοράς (δηλαδή, επειδή υπολογίζει κόστος μεγαλύτερο του ελαχίστου αποδεκτού) δεν ευρίσκει κανένα έρεισμα στη διακήρυξη και το νόμο και άρα, είναι, όπως βασίμως επικαλείται, ο προσφεύγων εξ αρχής μη νόμιμη. στερείται εκτός των άλλων ορισμένου και μη αντιφατικού ερείσματος. Σε κάθε δε περίπτωση και ασχέτως όλων των παραπάνω, περί του ότι ούτως ή άλλως δεν είναι νόμιμος αποκλεισμός προσφοράς μικρότερης της εκτιμώμενης αξίας, επί τη βάσει μεγαλύτερου του νομίμου και ευλόγου, κόστους, προκύπτουν και τα εξής. Η αναθέτουσα, στον όρο 1.3 της διακήρυξης, όρισε ως αντικείμενο της υπό ανάθεση σύμβασης, την παροχή των οικείων υπηρεσιών για 32 μήνες και 7 ημέρες, από 24-4-2021 έως και 31-12-2023. Άρα, η όλη διάρκεια της σύμβασης

ανάγεται σε 365 ημέρες για το έτος 2023, 365 ημέρες για το έτος 2022 (πλήρη έτη αμφότερα, όπως προβλέπονται στη συμβατική διάρκεια) και 252 ημέρες στο έτος 2021 (365 ημέρες του έτους μείον 113 ημέρες από 1/1/2021 έως και 23/4/2021) και άρα, συνολικά σε 982 ημέρες, όπως ορθά υπολόγισε ο προσφεύγων στον ΠΙΝΑΚΑ 4 ανάλυσης κόστους προσφοράς του. Ο μέσος μήνας σε έτος 365 ημερών, όπως και τα τρία έτη εντός των οποίων εκτείνεται η νυν σύμβαση, ανάγεται σε $365/12= 30,416667$ ημέρες και άρα, οι 982 ημέρες ανάγονται όντως σε $982/30,416667= 32,28493151$ μήνες, όπως ορθά υπολόγισε στον ίδιο πίνακα προσφοράς του, ο προσφεύγων και χρησιμοποίησε για την εξαγωγή τελικού κόστους, αλλά και κόστους επιδομάτων, δώρων και κόστους αντικατάστασης. Άλλωστε, αυτό που ζητήθηκε και τέθηκε ως συγκριτέο για την εξαγωγή του αναδόχου και άρα, ως αξιολογητέο ως προς τη στοιχειοθέτηση του βάσει της νομοθεσίας και των αναγκών της σύμβασης, μέγεθος, ήταν, όπως ήδη αναφέρθηκε, το κόστος σε επίπεδο πλήρους διάρκειας σύμβασης (δηλαδή για το σύνολο των ζητούμενων υπηρεσιών) και η πλήρης διάρκεια της σύμβασης είναι αυτή που αντιστοιχεί στο ως άνω μέγεθος σε επίπεδο μηνών. Επομένως, δεδομένου ότι κατά τους πίνακες προς συμπλήρωση, η προσφορά πρώτα στοιχειοθετείτο σε επίπεδο μήνα και εν συνεχεία, αναγόταν σε επίπεδο πλήρους διάρκειας, δια πολλαπλασιασμού επί αριθμού μηνών, το ζητούμενο αφορά το αν το τελικό μέγεθος, ήτοι σε επίπεδο πλήρους σύμβασης είναι σύμφωνο με το νόμιμο και αναγκαίο για την εκτέλεση της σύμβασης κόστος. Άρα, αφού η καταρχήν στοιχειοθέτηση λάμβανε χώρα στο επίπεδο του μήνα, δηλαδή του μέσου μήνα εκτέλεσης της σύμβασης, η αξιολόγηση περί του αν το σε επίπεδο πλήρους σύμβασης, οικονομικό μέγεθος ήταν νόμιμο, προϋποθέτει αυτονόητα, ότι το μηνιαίο κόστος θα έπρεπε να πολλαπλασιαστεί (για την αναγωγή του σε τελικό), επί αριθμού που είναι επαρκής και άρα, τουλάχιστον ίσος (και άρα πάντως, δεν αποκλείεται όποιος τον υπολόγισε σε μεγαλύτερο μέγεθος), για να εκφράσει την αναγωγή του μέσου μηνιαίου κόστους σε τελικό κόστος για το πλήρες διάστημα της σύμβασης. Άρα, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του παρεμβαίνοντα και της αναθέτουσας, ο πολλαπλασιαστής αυτός, ήτοι ο αριθμός μηνών που

πολλαπλασιάζεται επί του μέσου μηνιαίου κόστους, πρέπει να αντιστοιχεί τουλάχιστον στον αριθμό μέσων μηνών στους οποίους διαρκεί η όλη σύμβαση. Αντίθετα, δεν αρκούσε, όπως αβάσιμα ο παρεμβαίνων και η αναθέτουσα προβάλλουν, να υπολογιστεί η αναλογία των 7 ημερών, πέραν των 32 μηνών, επί της διάρκειας ημερών του μέσου μήνα και να προστεθεί η αναλογία αυτή στον αριθμό 32. Αυτό διότι τέτοιος υπολογισμός δεν αντιστοιχεί στην πλήρη διάρκεια της σύμβασης. Και τούτο διότι η διάρκεια της σύμβασης μείον τις 7 αυτές ημέρες, ναι μεν αντιστοιχεί σε 32 ημερολογιακούς μήνες, αλλά όχι σε 32 μέσης διάρκειας μήνες, επί τη βάση των οποίων είναι υπολογιστέο το (μέσο) μηνιαίο κόστος, στους σχετικούς πίνακες του ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ III, τη συμπλήρωση των οποίων έθεσε ως υποχρεωτική η αναθέτουσα, ούτως θέτοντας τον μέσο, και όχι προφανώς τον μεταβαλλόμενης διάρκειας, ημερολογιακό μήνα ως (ενιαία) βάση ελέγχου νομιμότητας της οικονομικής προσφοράς, πριν την αναγωγή σε κόστος συνολικής διάρκειας της σύμβασης. Συγκεκριμένα, αν από τις 982 ημέρες της αληθούς διάρκειας της σύμβασης, αφαιρεθούν 7 ημέρες, ώστε να απαλειφθεί το υπόλοιπο που αναλογεί στις 7 ημέρες του Απριλίου 2021 (από 24-4-2021 έως 30-4-2021), απομένουν 975 ημέρες, οι οποίες αντιστοιχούν μεν στους 32 ημερολογιακούς μήνες εκτέλεσης της σύμβασης, ήτοι από 1/5/2021 έως και 31/12/2023. Αυτές όμως, οι 975 ημέρες διαιρούμενες δια των 30,416667 ημερών της μέσης διάρκειας των μηνών εκτέλεσης της σύμβασης, αντιστοιχούν σε 32,05479452 μήνες και όχι σε 32 μήνες. Άρα, το πέραν των 7 ημερών Απριλίου 2021 μέρος της διάρκειας της σύμβασης (που αντιστοιχεί σε πλήρεις ημερολογιακά μήνες), ναι μεν αντιστοιχεί σε 32 ημερολογιακούς μήνες, αλλά συγχρόνως αντιστοιχεί σε μεγαλύτερο των ημερολογιακών, αριθμό μέσων μηνών, ήτοι 32,05479452 μέσους μήνες. Αν αντίστροφα, το ως άνω διάστημα 975 ημερών διαιρεθεί δια των 32 (ημερολογιακών) μηνών, προκύπτουν 30,46875 ημέρες κατά μέσο όρο, παραπάνω δηλαδή, από τις 30,416667 ημέρες του μέσου μήνα. Συνεπώς, ο μέσος μήνας αντιστοιχεί σε μικρότερη διάρκεια από αυτή του ημερολογιακού μήνα. Η διαφοροποίηση αυτή προκύπτει επειδή ο μέσος μήνας (υπολογιζόμενος ως 365/12) αφορά τη μέση αφηρημένη διάρκεια ενός

οποιοδήποτε μήνα εντός των 3 ημερολογιακών ετών, στα οποία η σύμβαση εκτείνεται, ήτοι του 2021, του 2022 και του 2023 και τούτο. Άρα, όσον αφορά το 2021, ο υπολογισμός διάρκειας μέσου μήνα καταλαμβάνει και τον χρόνο προ της έναρξης εκτέλεσης της σύμβασης, ήτοι προ της 24/4/2021 (που αντιστοιχεί σε μήνες μέσης διάρκειας 30 ημερών, δηλαδή διάρκειας μικρότερης της μέσης διάρκειας των 12 μηνών του έτους, αφού οι πρώτοι μήνες του έτους μειώνονται κατά τον επιμέρους μέσο όρο τους από τον Φεβρουάριο, οι δε επόμενοι μήνες αυξάνονται λόγω μεγαλύτερης αναλογίας μηνών 31 ημερών), επειδή εντός και όσον αφορά, τους ως άνω συγκριθέντες με τη διάρκεια για κάθε μέσο μήνα, πλήρεις ημερολογιακούς μήνες, πέραν των 7 ημερών του Απριλίου 2021, προ της 1-5-2021. Πλην όμως, το μέγεθος του «μέσου μήνα» (ακόμη και όταν αυτός βαίνει πέραν του ημερολογιακού εύρους εκτέλεσης της σύμβασης) είναι κρίσιμο, διότι βάσει αυτού λαμβάνει χώρα η αναγωγή κονδυλίων, που ενιαία καταρχήν υφίστανται εντός του έτους, όπως ακριβώς τα δώρα, επίδομα αδείας και κόστος αντικατάστασης, σε «μηνιαίο» επίπεδο. Ούτως, ακόμη και αν στο έτος 2021, η σύμβαση καταλαμβάνει μέρος των μηνών του έτους, τα ως άνω κονδύλια, για να αναχθούν σε μηνιαίο επίπεδο πρέπει να ληφθούν υπόψη όλοι οι μήνες ομοιογενώς. Άρα, όσον αφορά το επιμέρους ζήτημα περί του τρόπου υπολογισμού δώρων, επιδόματος αδείας και αντικαταστάτη, ο ορθός υπολογισμός ήταν ο ακολουθηθείς εκ του προσφεύγοντος, δηλαδή η λήψη υπόψη ως διάρκειας ημερών κάθε μήνα 30,41667, ως αποτέλεσμα της διαίρεσης 365 ημερών κάθε έτους εκ των 2021, 2022 και 2023 εντός των οποίων εκτείνεται η σύμβαση και δεν άγει σε υπουπολογισμό ή υπερυπολογισμό των οικείων κονδυλίων. Όσον αφορά το έτερο εκ της αιτιολογίας της προσβαλλομένης ζήτημα περί των μηνών πολλαπλασιασμού μηνιαίου κόστους για την εξαγωγή τελικού κόστους (δηλαδή [περί του πολλαπλασιαστική επί των μηνιαίων κονδυλίων για την αναγωγή σε κόστος πλήρους διάρκειας σύμβασης), υπενθυμίζεται ότι ο οικείος πολλαπλασιαστικός συνιστά μέγεθος που σκοπεύει στην αναγωγή του κόστους μήνα σε κόστος πλήρους σύμβασης. Άρα, το κρίσιμο περί της ορθότητας του πολλαπλασιαστικού αυτού είναι η βάση επί της οποίας υπολογίστηκε καταρχήν το μηνιαίο κόστος,

δηλαδή ο αριθμός ημερών μηνιαίας περιόδου εφ ης υπολογίσθηκαν τα μηνιαία κονδύλια. Κατά τα ανωτέρω, όμως, το μηνιαίο κόστος και όπως προκύπτει από τους αναλυτικούς πίνακες ανάλυσης οικονομικής προσφοράς του προσφεύγοντα, ενσωματώνει κονδύλια, άλλα εκ των οποίων είναι ίδια για κάθε μήνα, όπως ο μισθός και ο αριθμός ημερομισθίων και ωρών εργασίας για την αναγωγή σε ημερομίσθιο και ωρομίσθιο και άλλα, όπως η αναλογία δώρου, επιδόματος αδείας και κόστους αντικατάστασης, επιβαρύνουν κάθε μήνα αναλόγως της διάρκειάς του και άρα, επιβαρύνουν τον (ληφθέντα υπόψη ως βάση υπολογισμού μηνιαίου κόστους) μέσο μήνα, βάσει του μέσου όρου ημερών κάθε μήνα εντός ημερολογιακού έτους. Επομένως, οπωσδήποτε ένα μέρος του κόστους μηνιαίας περιόδου, ήτοι καθ' ο μέρος ιδίως συντίθεται εξ αναλογίας δώρων, επιδόματος αδείας και κόστους αντικατάστασης, ανάγεται σε επίπεδο πλήρους διάρκειας σύμβασης δια του πολλαπλασιασμού του επί αριθμού μηνιαίων περιόδων, έκαστη εκ των οποίων αντιστοιχεί σε 30,41667 ημέρες και άρα, ο αριθμός αυτός είναι ο εκ του προσφεύγοντος υπολογισθείς ακριβώς ως πηλίκο των 982 ημερών δια των 30,416667 ημερών ανά μέσο μήνα. Το δε κόστος βασικής μισθοδοσίας ενσωματώνει κόστη αργιών που και αυτές ομογενώς υπολογίζονται ως κατανεμημένες ισομερώς εντός της σταθερής μέσης μηνιαίας περιόδου και άρα, ομοίως δεν προκύπτει ζήτημα σφάλματος ως προς τον ανωτέρω τρόπο υπολογισμού εκ του προσφεύγοντος. Δεδομένου δε, ότι κόστη αργιών-Κυριακών, αλλά και το βασικό μισθοδοτικό κόστος, ενσωματώθηκαν κατά τα προς συμπλήρωση και τον υποδειχθέντα εκ της αναθέτουσας, φύλλα ανάλυσης οικονομικής προσφοράς σε επίπεδο μέσης μηνιαίας περιόδου, αναγκαία η αναγωγή μηνιαίας περιόδου σε επίπεδο πλήρους σύμβασης, δεν υφίστατο περιθώριο διακριτού υπολογισμού των 7 αυτών ημερών με διακριτή ανάλυση επιμέρους κόστους αυτών, βάσει των αργιών που περιλαμβάνουν. Ο δε συλλογισμός της αναθέτουσας περί αναγωγής των 7 ημερών, δηλαδή αυτών που τίθενται επιπλέον των 32 μηνών, σε αναλογία μήνα, βάσει του αριθμού ημερών μέσου μήνα και το συμπέρασμα περί αναλογίας των 7 αυτών ημερών σε 0,23 μήνες, πάσχει εκ του γεγονότος ότι λαμβάνει υπόψη τους 32 λοιπούς (ημερολογιακούς) μήνες ως 32 μέσες

μηνιαίες περιόδους. Πλην όμως, το υπόλοιπο (0,05) που εντοπίζει η αναθέτουσα οφείλεται ακριβώς στο ότι εσφαλμένα δεν λαμβάνει υπόψη ότι οι 32 ημερολογιακοί μήνες δεν είναι ίσοι με τη βάση υπολογισμού μηνιαίου κόστους που η ίδια όρισε, ήτοι τη μέση μηνιαία περίοδο, αλλά αναλογούν σε κατά 0,05 μεγαλύτερο μέγεθος και τούτο ενώ όμως αποδέχεται συγχρόνως ως διάρκεια μέσης μηνιαίας περιόδου τις 30,416667 ημέρες, εκ των οποίων όμως ευθέως προκύπτει ο αριθμός μηνιαίων περιόδων που έλαβε υπόψη ο προσφεύγων στους υπολογισμούς του (αντίθετα, αν οι 32 ημερολογιακοί μήνες 975 ημερών συνολικά αντιστοιχούσαν σε 32 μέσες μηνιαίες περιόδους, τότε η μέση μηνιαία περίοδος θα έπρεπε να αφορά 30,46875 ημέρες). Άρα, οι υπολογισμοί της αναθέτουσας πάσχουν και διότι αντιφάσκουν μεταξύ τους, αφενός λαμβάνοντας υπόψη διάρκεια μηνιαίας περιόδου ίση με αυτή που έλαβε υπόψη ο προσφεύγων για να προβεί στον υπολογισμό των μηνών, αφετέρου απομονώνοντας μόνο τις 7 ημέρες, για να αναδείξουν σφάλμα υπολογισμού του, χωρίς να λάβουν υπόψη ότι ακριβώς η διάρκεια μηνιαίας περιόδου εφ' ης η αναθέτουσα ερείδει τον υπολογισμό της, άγει συγχρόνως σε μεγαλύτερο αριθμό μηνιαίων περιόδων, από τους 32 μήνες, που έλαβε υπόψη η αναθέτουσα, ως ακέραιο μέρος του αριθμού μηνιαίων περιόδων-πολλαπλασιαστική για την αναγωγή μηνιαίου κόστους σε κόστος πλήρους σύμβασης. Σημειωτέον δε, βλ. αμέσως επόμενη σκέψη, ότι ακόμη και αν λαμβανόταν υπόψη ο αριθμός μηνών που προβάλλει η αναθέτουσα (32,23), τότε θα έπρεπε αναλόγως να αυξηθεί η αναλογία κόστους μέσου μήνα, ώστε να ενσωματωθεί κόστος που αντιστοιχεί σε μεγαλύτερο μέσο όρο ημερών από τις 30,41667 που υπολόγισε ο προσφεύγων και αποδέχεται ως ορθές η αναθέτουσα. Ήτοι, όπως στην επόμενη σκέψη αποδεικνύεται μαθηματικά, υπάρχουν δύο ισοδύναμοι και άγοντες σε ταυτόσημο αποτέλεσμα, τρόποι υπολογισμού (εκ των οποίων ο προσφεύγων χρησιμοποίησε τον ένα), πλην όμως έκαστος απαιτεί συνδυασμό συγκεκριμένων τιμών αριθμού μηνών και μέσης διάρκειας μήνα και άρα, μέσου μηνιαίου κόστους και δεν είναι ορθή και άγει σε υποκοστολόγηση, όπως ομοίως αποδεικνύεται στην επόμενη σκέψη, η επιλεκτική χρήση επιμέρους συντελεστών από τις δύο διαφορετικές μεθόδους και ο μεταξύ τους

συνδυασμός. Το δε ζητούμενο είναι ότι να έχει υπολογιστεί κόστος που ενσωματώνει το αληθές κόστος εκτέλεσης για το σύνολο της αληθούς διάρκειας της σύμβασης. Πάντως, με δεδομένο ότι ο προσφεύγων χρησιμοποίησε ως μέση διάρκεια μήνα τις 30,41667 ημέρες, ορθά χρησιμοποίησε τον ανωτέρω αριθμό μηνών. Τούτο πέραν του ότι και αν ακόμη γίνονταν δεκτοί οι ισχυρισμοί της αναθέτουσας, ο προσφεύγων απλώς θα είχε υπολογίσει μεγαλύτερο κόστος από το ελάχιστο δυνάμενο να υπολογίσει και άρα, δεν θα έπασχε ούτως ή άλλως η προσφορά του. Επομένως, σε κάθε περίπτωση, μη νομίμως απεκλείσθη ο προσφεύγων.

4. Επειδή, όσον αφορά την προσφορά του παρεμβαίνοντος και σε συνέχεια όσων προεκτέθηκαν, όσον αφορά την αναλογία επιδόματος αδείας σε επίπεδο μηνιαίου κόστους πρωινής εργασίας καθημερινών, νυκτερινής εργασίας καθημερινών, πρωινής εργασίας αργιών και νυκτερινής εργασίας αργιών, προέβη σε διαίρεση του ετήσιου σχετικού κόστους δια 12. Ομοίως, υπολόγισε δώρα, κόστος αντικατάστασης και προφανώς τις επ' αυτών εισφορές πάλι με διαίρεση συνολικού ετήσιου κόστους δια 12. Περαιτέρω, στον πίνακα 1^α προσφοράς του υπολόγισε κόστη πρωινής και νυκτερινής εργασίας καθημερινών και αργιών με βάση αριθμό ισοδύναμων μισθωτών που εξήγαγε βάσει αναλογίας ωρών επί μέσης εβδομάδας διάρκειας σύμβασης και μέσου μηνιαίου κόστους εργασίας που κατά τα ανωτέρω υπολογίστηκαν με βάση 12 μήνες ανά έτος. Άρα, όλα τα κόστη υπολογίστηκαν σε επίπεδο δωδεκατημορίου του κόστους έτους, αφού ακόμη και οι βασικές αποδοχές, ενσωματώνουν κόστη αργιών που ομογενοποιημένα κατανεμήθηκαν από το συνολικό ετήσιο κόστος στο 1/12 αυτού. Ο αριθμός αυτός (12) αντιστοιχεί στους ημερολογιακούς μήνες κάθε έτους. Περαιτέρω, όσον αφορά την αναγωγή των κονδυλίων μηνιαίου κόστους σε τελικό κόστος σύμβασης, πολλαπλασίασε τα μηνιαία κόστη επί 32,23, όπως και από τον Πίνακα 1^α της προσφοράς του προκύπτει. Πλην όμως, ούτως, βλ. και ανωτέρω, διαιρώντας το ετήσιο επίδομα δια 12 για την εξαγωγή μηνιαίου κόστους, αναγκαία έλαβε υπόψη $365/12= 30,41667$ ημέρες ανά μήνα, πλην όμως, συγχρόνως πολλαπλασιάζοντας επί 32,23 το μηνιαίο κόστος, εν τέλει υπολόγισε κόστη που αναλογούν σε $32,23 \times 30,41667= 980,329$ ημέρες,

αντί 982 ημερών, στις οποίες ακριβώς αντιστοιχεί η σύμβαση, δηλαδή υπολόγισε κόστος κατά $980,329/982= 0,99829$ ή $0,171\%$ μικρότερο από το αληθές, σε επίπεδο τελικής προσφοράς για όλη τη διάρκεια της σύμβασης και άρα, δεδομένου ότι υπολόγισε κόστος αποδοχών και ασφάλισης $168.467,17$ αθροιστικά για την πλήρη διάρκεια προσφοράς του, προκύπτει απόκλιση ($168.467,17/0,99829= 168.754,29$ ευρώ αληθές κόστος πλήρους διάρκειας σύμβασης, $168.754,29-168.467,17=$) $287,12$ ευρώ, έναντι μάλιστα $48,35$ ευρώ μάλιστα εργολαβικού κέρδους που υπολογίζει για την πλήρη διάρκεια της σύμβασης. Τούτο, διότι ο υπολογισμός του παρεμβαίνοντος, ήτοι ο υπολογισμός επί $32,23$, θα μπορούσε να είναι σωστός για το επίδομα αδείας, μόνο αν υπολόγιζε το ανά μηνιαία περίοδο κόστος επιδόματος, λαμβάνοντας υπόψη την αληθή αναλογία των 975 ημερών που ανήκουν στους 32 πλήρεις μήνες $1/5/2021-31/12/2023$ και άρα, τους 7 πλήρεις διανυόμενους στη σύμβαση, μήνες εκ των 12 του 2021 , στην αληθή αναλογία των ημερών που περιλαμβάνονται σε αυτούς και όχι στην αναλογία των ημερών του έτους στους εν γένει 12 μήνες, δηλαδή διαιρώντας, όπως έπραξε τα οικεία επιδόματα, δώρα και κόστη αντικατάστασης δια 12 , ως αν οι μήνες στους οποίους διανύεται η σύμβαση στο 2021 είχαν ίδιες ημέρες κατά μέσο όρο με τους λοιπούς μήνες του 2021 (και όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, τούτο δεν ισχύει). Ούτως, αντί να υπολογίσει για το 2021 , $30,41667$ ημέρες ανά έκαστο εκ των $8,23$ μηνών που υπολογίζει ($32,23-24$), όφειλε να υπολογίσει τους $8,23$ αυτούς μήνες, με $30,61968408$ ημέρες έκαστος και σε επίπεδο πλήρους σύμβασης τις 982 ημέρες διαρκείας της ως αναλογούσες σε $32,23$ μήνες, με $30,4685076$ ημέρες έκαστος και όχι $30,41667$ ημέρες έκαστος. Άρα, στην πραγματικότητα, το ζήτημα της προσφοράς του παρεμβαίνοντα, δεν αφορά ότι υπολόγισε λιγότερους αναλογούντες στη σύμβαση μήνες, ως πολλαπλασιαστή του μηνιαίου κόστους προς αναγωγή σε συνολικό. Αλλά ότι, επειδή συγχρόνως και υπολόγισε τους αντιστοιχούντες μήνες ως $32,23$, αλλά και επειδή όρισε ως μέση διάρκεια εκάστου εκ των $32,23$ μηνών τις $30,41667$ ημέρες, εν τέλει η προσφορά του καταλήγει να υπολογίζει λιγότερη αληθή διάρκεια σύμβασης. Επομένως, ακόμη και αν η αναγωγή μηνιαίου κόστος σε ετήσιο, ορθώς έλαβε

χώρα με πολλαπλασιαστή τον αριθμό 32,23, και πάλι υπό το ενδεχόμενο ορθότητας του πολλαπλασιαστή αυτού, βλ. κατωτέρω, υποκοστολογείται η προσφορά, αφού σε τέτοια περίπτωση, είναι υποκοστολογημένο το κόστος σε επίπεδο εξαρχής μηνιαίας περιόδου (ήτοι του έτερου παράγοντα του γινομένου ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ Χ ΚΟΣΤΟΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ). Σημειωτέον, ότι το γεγονός πως υπολόγισε τα ως άνω κόστη ανά μήνα με διάρκεια μήνα 30,41667 ημέρες, προκύπτει ευθέως εκ του υπολογισμού αναλογίας μήνα με βάση την απλή διαίρεση ετήσιου κόστους δια 12 και άρα, των 365 ημερών δια 12 ($365/12= 30,41667$). Θα δύνατο να υπολογίσει 32,23 μήνες, αν όμως είχε προσαρμόσει ανάλογα προς τα άνω τη διάρκεια καθενός εξ αυτών των μηνών και άρα, θα έπρεπε για την εύρεση κόστους μηνιαίας περιόδου, να διαιρέσει το ετήσιο κόστος όχι δια 12, αλλά δια 11,97958248 ($982 \text{ ΗΜΕΡΕΣ} / 32,23 \text{ ΜΗΝΕΣ}$), καταλήγοντας ούτως, λόγω μικρότερου διαιρέτη, σε μεγαλύτερο ανά μήνα κόστος. Ή εναλλακτικά θα δύνατο, όπως έπραξε ο προσφεύγων να λάβει υπόψη του τη διάρκεια μήνα (30,41667 ημέρες), που όντως έλαβε, πλην όμως αυξάνοντας τον αριθμό μηνών (32,284931 μήνες). Ούτως ή άλλως $32,23 \text{ ΜΗΝΕΣ} \times 30,4685076 \text{ ΗΜΕΡΕΣ} = 32,284931 \text{ ΜΗΝΕΣ} \times 30,41667 \text{ ΗΜΕΡΕΣ} = 982 \text{ ΗΜΕΡΕΣ}$ και άρα, αμφότερες οι μέθοδοι, δηλαδή οι συνδυασμοί πολλαπλασιαστών θα κατέληγαν στο ίδιο ορθό αποτέλεσμα. Εν προκειμένω όμως, ο παρεμβαίνων δεν ακολούθησε μία εκ των δύο ορθών μεθόδων για να καταλήξει σε τελικό κόστος σύμβασης, αλλά ανέμιξε επιμέρους στοιχεία και των δύο, δηλαδή τον χαμηλότερο συγκριτικά εκ των πολλαπλασιαστών εκάστης εκ των 2 ισοδύναμων μεθόδων, καταλήγοντας ούτως σε εν τέλει υπολογισμό κόστους για μικρότερη διάρκεια σύμβασης από την αληθή, που αναντίρρητα ανέρχεται σε 982 ημέρες. Και συγκεκριμένα, ο υπολογισμός που εφάρμοσε, κατέληξε σε $32,23 \text{ ΜΗΝΕΣ} \times 30,41667 \text{ ΗΜΕΡΕΣ} = 980,3292 \text{ ΗΜΕΡΕΣ}$ και άρα, λιγότερες ημέρες από την αληθή διάρκεια της σύμβασης, ήτοι των 982 ημερών, καταλήγοντας στην ανωτέρω υποκοστολόγηση που υπερβαίνει και το ληφθέν υπόψη στην προσφορά του συνολικό κέρδος (βλ. αναλυτικά παραπάνω). Βάσει δε των ανωτέρω, ακόμη και αν αποκλειστικά ληφθούν υπόψη τα δώρα Χριστουγέννων-Πάσχα και κόστους

αντικατάστασης (βλ. παρακάτω σε δεύτερο λόγο για το επίδομα αδείας διακριτά), που υπολογίστηκαν μετά των εισφορών τους σε ετήσιο επίπεδο και ενσωματώθηκαν στον μήνα δια 12, ασχέτως υπόλοιπης υποκοστολόγησης, βλ. ανωτέρω αρχή νυν σκέψης, προκύπτουν τα εξής. Μόνη της η διαίρεση ετήσιου κόστους δια 12 και άρα, αναγωγή σε επίπεδο μήνα $30,41667$ ημερών και ο εν συνεχεία πολλαπλασιασμός επί $32,23$ μήνες, επέφερε αναγκαία υποκοστολόγηση, αφού αυτό το αποτέλεσμα, αντιστοιχεί σε κόστος για τα ως άνω έξοδα, που αντιστοιχεί σε μικρότερη διάρκεια σύμβασης από την αληθή. Δεδομένου δε, ότι ο παρεμβαίνων επέλεξε να διαιρέσει το ετήσιο κόστος δια 12 και άρα, να λάβει υπόψη $30,41667$ ημέρες ανά μήνα, όφειλε να πολλαπλασιάσει επί $32,284931$ μηνών, ενώ ακόμη και αν ορθά, βλ. ανωτέρω, πολλαπλασίαζε το μηνιαίο κόστος επί $32,23$ μήνες, τότε θα έπρεπε να έχει υπολογίσει μεγαλύτερο μηνιαίο κόστος, δηλαδή επί τη βάσει μήνα $30,4685076$ ημερών και άρα, διαιρώντας το κόστος έτους δια $11,97958248$ (αμφότεροι οι υπολογισμοί καταλήγουν σε ακριβώς ίδιο αποτέλεσμα, όπως αποδείχθηκε). Ο παρεμβαίνων υπολόγισε ετήσιο άθροισμα δώρων και κόστους αντικατάστασης μετά εισφορών για ωράριο 6.00-22.00 καθημερινών, $1.262,72+1.025,97$ ευρώ αντίστοιχα, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε, αντίστοιχα, $105,23+85,50$ ευρώ, ήτοι $190,73$ ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος για τα ως άνω κονδύλια πρωινής εργασίας καθημερινών $190,73 \times 32,23 = 6.147,228$ ευρώ, αντί $190,73 \times 32,284931 = 6.157,705$ ευρώ και άρα, υπολόγισε $10,47699$ ευρώ λιγότερα. Υπολόγισε ετήσιο κόστος δώρων και αντικατάστασης $2.209,75+1.795,44$ ευρώ για ωράριο 6.00-22.00 Κυριακών-αργιών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε $184,15+149,62=333,77$ ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος για δώρα και αντικατάσταση, επί επιμερισμού εργασίας Κυριακών-αργιών $333,77 \times 32,23 = 10.757,41$ ευρώ, αντί $333,77 \times 32,284931 = 10.775,74$ ευρώ και άρα, υπολόγισε $18,33432$ ευρώ λιγότερα. Υπολόγισε ετήσιο κόστος δώρων και αντικατάστασης $1.578,40+1.282,45$ ευρώ για ωράριο νυκτερινής εργασίας καθημερινών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε $131,53+106,87 = 238,40$ ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής

σύμβασης, υπολόγισε κόστος δώρων και αντικατάστασης επί επιμερισμού της νυκτερινής εργασίας καθημερινών $238,40 \times 32,23 = 7.683,632$, αντί $238,40 \times 32,284931 = 7.696,728$ ευρώ και άρα, υπολόγισε 13,09555 ευρώ λιγότερα. Υπολόγισε ετήσιο κόστος δώρων και αντικατάστασης $2.525,44 + 2.051,93$ ευρώ για ωράριο νυκτερινής εργασίας Κυριακών-αργιών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε $210,45 + 170,99 = 381,44$ ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος δώρων και αντικατάστασης επί αναλογίας χρόνου νυκτερινής εργασίας Κυριακών-αργιών $381,44 \times 32,23 = 12.293,81$ ευρώ, αντί $381,44 \times 32,284931 = 12.314,76$ ευρώ και άρα, υπολόγισε 20,95288 ευρώ λιγότερα. Άρα, συνολικά, μόνο εκ των δώρων και του κόστους αντικατάστασης κατέληξε σε υποκοστολόγηση ($10,47699 + 18,33432 + 13,09555 + 20,95288 =$) 62,85974 ευρώ. Το ποσό αυτό μόνο του υπερβαίνει όλο το κέρδος 48,35 ευρώ, που ενσωματώνει στην προσφορά του ο παρεμβαίνων για όλη τη σύμβαση και άρα, και μόνο δια της ως άνω υποκοστολόγησης δώρων Χριστουγέννων-Πάσχα και κόστους αντικατάστασης, προκύπτει ως άνευ ετέρου ζημιογόνος η προσφορά του παρεμβαίνοντος. Τα ανωτέρω, πέραν των ερειδόμενων στη συνθήκη πρόσληψης των εργαζόμενων ειδικώς με την έναρξη της νυν σύμβασης και άρα, επίρριψης κόστους δώρων για όλο το 2021 επί της σύμβασης, υπολογισμών του προσφεύγοντα που καταλήγουν σε μεγαλύτερη απόκλιση. Αντίθετα, ακόμη και αν γίνει δεκτή η ευνοϊκή υπέρ του παρεμβαίνοντος απασχόληση στη νυν σύμβαση ήδη απασχολούμενου από 1/1/2021 προσωπικού και άρα, όχι επίρριψης όλου του κόστους δώρων του 2021 επί της σύμβασης, αλλά επιμερισμού του ετήσιου κόστους αποκλειστικά επί του μέρους του 2021, όπου το προσωπικό θα απασχοληθεί στη νυν σύμβαση, και πάλι κατά τα ανωτέρω, προκύπτει υποκοστολόγηση του εργατικού κόστους. Συνεπώς, κατ' αποδοχή του πρώτου λόγου κατά του παρεμβαίνοντος, προκύπτει (βλ. και κατωτέρω ανάλυση επιμερισμού μηνιαίου κόστους και αναγωγή σε συνολικό κόστος σύμβασης), ότι η προσφορά του είναι άνευ ετέρου ζημιογόνος και ως εκ τούτου άνευ ετέρου και κατά δεσμία αρμοδιότητα της αναθέτουσας, απορριπτέα. Εξάλλου, δεδομένου ότι όπως και με τον

συντελεστή που ανήγαγε το μηνιαίο κόστος σε κόστος πλήρους σύμβασης, ήτοι πολλαπλασιάζοντας το εξαχθέν εκ των περί μηνιαίου κόστους, πινάκων του, κόστος επί 32,23, εν τέλει προκύπτει υποκοστολόγηση του επιδόματος αδείας, όπως βάσιμα ο προσφεύγων επικαλείται στο πλαίσιο του δεύτερου κατά του παρεμβαίνοντος λόγου του. Συγκεκριμένα, ο παρεμβαίνων υπολόγισε μηνιαία αναλογία επιδόματος αδείας διαιρώντας το ετήσιο κόστος δια 12. Άρα, ως συνολικό, σε επίπεδο σύμβασης κόστος επιδόματος αδείας υπολόγισε $32,23/12 \times \text{ΕΤΗΣΙΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ}$. Επειδή όμως, το κόστος αυτό επιμερίζει ένα ενιαίο ανά ημερολογιακό έτος κόστος σε επίπεδο μηνών που διανύονται στο πλαίσιο της νυν σύμβασης και επειδή ο προσφεύγων χρησιμοποίησε δωδεκατημόρια για την αναγωγή μηνιαίου κόστους (δηλαδή, ετήσιο κόστος / 12), προκύπτει ότι η αναλογία για το έτος 2021 αυτού του επιμερισμού, έπρεπε να είναι $(252/365) \times 12 = 8,284931$ και άρα, για την όλη διάρκεια της σύμβασης $8,284931 (2021) + 12(2022) + 12(2023) = 32,284931$. Επομένως, και όσον αφορά ειδικότερα το επίδομα αδείας, μόνη της η διαίρεση ετήσιου κόστους δια 12 και άρα, αναγωγή σε επίπεδο μήνα 30,41667 ημερών και ο εν συνεχεία πολλαπλασιασμός επί 32,23 μήνες, επέφερε αναγκαία υποκοστολόγηση, αφού αυτό το αποτέλεσμα, αντιστοιχεί σε επίδομα αδείας για μικρότερη διάρκεια σύμβασης από την αληθή. Δεδομένου δε, ότι ο παρεμβαίνων επέλεξε να διαιρέσει το ετήσιο επίδομα δια 12 και άρα, να λάβει υπόψη 30,41667 ημέρες ανά μήνα, όφειλε να πολλαπλασιάσει επί 32,284931 μηνών, ενώ ακόμη και αν ορθά, βλ. ανωτέρω, πολλαπλασίαζε το μηνιαίο κόστος επί 32,23 μήνες, τότε θα έπρεπε να έχει υπολογίσει μεγαλύτερο μηνιαίο κόστος, δηλαδή επί τη βάσει μήνα 30,4685076 ημερών και άρα, διαιρώντας το κόστος έτους δια 11,97958248 (αμφότεροι οι υπολογισμοί καταλήγουν σε ακριβώς ίδιο αποτέλεσμα, όπως αποδείχθηκε). Συνεπεία όλων των ανωτέρω, προκύπτει ότι ο παρεμβαίνων υπολόγισε ετήσιο κόστος επιδόματος αδείας 404,07 ευρώ για ωράριο 6.00-22.00 καθημερινών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε 33,67 ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος επιδόματος πρωινής εργασίας καθημερινών $33,67 \times 32,23 = 1.085,184$ ευρώ, αντί $33,67 \times 32,284931 = 1.087,034$ ευρώ και άρα, υπολόγισε

1,849527 ευρώ λιγότερα. Υπολόγισε ετήσιο κόστος επιδόματος άδειας 707,13 ευρώ για ωράριο 6.00-22.00 Κυριακών-αργιών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε 58,93 ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος επιδόματος πρωινής εργασίας Κυριακών-αργιών $58,93 \times 32,23 = 1.899,314$ ευρώ, αντί $58,93 \times 32,284931 = 1.902,551$ ευρώ και άρα, υπολόγισε 3,237084 ευρώ λιγότερα. Υπολόγισε ετήσιο κόστος επιδόματος άδειας 505,09 ευρώ για ωράριο νυκτερινής εργασίας καθημερινών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε 42,09 ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος επιδόματος νυκτερινής εργασίας καθημερινών $42,09 \times 32,23 = 1.356,561$, αντί $42,09 \times 32,284931 = 1.358,873$ ευρώ και άρα, υπολόγισε 2,312046 ευρώ λιγότερα. Υπολόγισε ετήσιο κόστος επιδόματος άδειας 808,15 ευρώ για ωράριο νυκτερινής εργασίας Κυριακών-αργιών, καταλήγοντας δια διαίρεσης του δια 12, σε 67,35 ευρώ μηνιαίο κόστος και άρα, σε επίπεδο συνολικής σύμβασης, υπολόγισε κόστος επιδόματος νυκτερινής εργασίας Κυριακών-αργιών $67,35 \times 32,23 = 2.170,691$ ευρώ, αντί $67,35 \times 32,284931 = 2.174,39$ ευρώ και άρα, υπολόγισε 3,699603 ευρώ λιγότερα. Άρα, συνολικά, μόνο εκ του επιδόματος αδειας κατέληξε σε υποκοστολόγηση ($1,849527 + 3,237084 + 2,312046 + 3,699603 =$) 11,09826 ευρώ. Τα ανωτέρω, πέραν των ερειδόμενων στη συνθήκη πρόσληψης των εργαζόμενων ειδικώς με την έναρξη της νυν σύμβασης και άρα, επίρριψης κόστους επιδόματος αδειας για όλο το 2021 επί της σύμβασης, υπολογισμών του προσφεύγοντα που καταλήγουν σε μεγαλύτερη απόκλιση. Αντίθετα, ακόμη και αν γίνει δεκτή η ευνοϊκή υπέρ του παρεμβαίνοντος απασχόληση στη νυν σύμβαση ήδη απασχολούμενου από 1/1/2021 προσωπικού και άρα, όχι επίρριψης όλου του κόστους επιδόματος αδειας του 2021 επί της σύμβασης, αλλά επιμερισμού του ετήσιου κόστους αποκλειστικά επί του μέρους του 2021, όπου το προσωπικό θα απασχοληθεί στη νυν σύμβαση, και πάλι κατά τα ανωτέρω, προκύπτει υποκοστολόγηση του εργατικού κόστους. Τούτο, ενώ ήδη το κέρδος 48,35 ευρώ, ανέρχεται σε 0,028451% της προσφοράς του παρεμβαίνοντος, χωρίς άλλωστε, να προκύπτει πως υπολόγισε αυτό, καταλείποντας τυχόν υπόλοιπο για κάλυψη υποκοστολογήσεων εργατικού

κόστους (ανεξαρτήτως, ότι εν τέλει προκύπτει υποκοστολόγηση σε επίπεδο ολικής προσφοράς, η οποία υπερβαίνει το ως άνω κέρδος, σύμφωνα με τον πρώτο κατά του παρεμβαίνοντος, ως άνω λόγο). Επομένως, κατ' αποδοχή αυτοτελώς του πρώτου ως άνω λόγου, ως και του δεύτερου ως άνω περί επιδόματος αδείας λόγου κατά του παρεμβαίνοντος και για έκαστη ανωτέρω κριθείσα βάση, η προσφορά του τελευταίου είναι ζημιολογική και παραβιάζει το εργατικό και ασφαλιστικό κόστος και τις ελάχιστες νόμιμες εργοδοτικές υποχρεώσεις, είναι δε ως εκ τούτου, αποκλειστέα και άρα, παρέλκει η εξέταση των λοιπών κατ' αυτού ισχυρισμών της προσφυγής.

5. Επειδή, συνεπεία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η Προδικαστική Προσφυγή. Να απορριφθεί η Παρέμβαση. Να ακυρωθεί η προσβαλλομένη, καθ' ο μέρος στο τμήμα 2 απέκλεισε τον προσφεύγοντα και έκρινε δεκτό και όρισε προσωρινό ανάδοχο τον παρεμβαίνοντα.

6. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να επιστραφεί το παράβολο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την Προδικαστική Προσφυγή.

Απορρίπτει την Παρέμβαση.

Ακυρώνει την Απόφαση Συγκλήτου της συνεδρίας της 29ης-7-2021 – 35η Συνεδρία ακαδημαϊκού έτους 2020-2021 (Θέμα 26ο) της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος στο τμήμα 2 απέκλεισε τον προσφεύγοντα και έκρινε αποδεκτό και όρισε προσωρινό ανάδοχο τον παρεμβαίνοντα.

Ορίζει την επιστροφή του παραβόλου.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και εκδόθηκε στις 23-2-2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΔΙΑΘΕΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΑΠΑΛΙΑΡΗΣ